



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. T.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. MSK 164222/2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2015, č. j. 18 A 2/2014 – 27,

**t a k t o :**

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2015, č. j. 18 A 2/2014 – 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I. Vymezení věci**

[1] Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013, č. j. SMO/365281/13/DSC/Šuch, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, uložil mu pokutu ve výši 3 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců počínaje dnem právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce Ing. M. J. doručeno dne 24. 10. 2013.

[2] Dne 8. 11. 2013 v 19.18 hod. zmocněnec žalobce odeslal magistrátu blanketní odvolání prostřednictvím e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu. Následně dne 14. 11. 2013 ve 20.07 hod. magistrát obdržel další e-mail od zmocněnce žalobce, tentokrát se zaručeným elektronickým podpisem, kterým potvrdil podané odvolání. Dne 2. 12. 2013 magistrát obdržel listovní zásilku, kterou zmocněnec podal k poštovní přepravě v Libanonu dne 10. 11. 2013. Zásilka obsahovala blanketní odvolání.

[3] Žalovaný podané odvolání zamítl jako opožděné rozhodnutím citovaným v záhlaví tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že zmocněnec žalobce podal odvolání poslední den lhůty podle § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nicméně e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu. Podání potvrdil až po uplynutí lhůty dle § 37 odst. 4 správního řádu, proto správní orgány k podání nepřihlíží. Odvolání podané k poštovní přepravě v Libanonu bylo podáno až poté, co rozhodnutí magistrátu nabylo právní moci, tedy opožděně, a proto je žalovaný zamítl.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to rozsudkem citovaným v záhlaví. Na rozdíl od žalovaného totiž dospěl k závěru, že blanketní odvolání podané dne 8. 11. 2013 prostřednictvím e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu bylo včas doplněno shodným blanketním odvoláním podaným k poštovní přepravě dne 10. 11. 2013. Na tomto závěru nic nemění, že bylo odesláno z Libanonu a magistrátu doručeno až 2. 12. 2013, neboť zákon takovou možnost nevyklučuje, naopak [§ 40 odst. 1 písm. d) správního řádu].

[5] Krajský soud nepřisvědčil žalovanému, že uvedený postup je zneužitím práva ani že by v tomto ohledu byl rozhodný postup zmocněnce žalobce v jiných řízeních. Zdůraznil, že zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla a podání bylo z Libanonu doručeno za necelý měsíc, což nelze považovat za obstrukční jednání. Uzavřel, že žalovaný odepřel žalobci přezkoumání rozhodnutí magistrátu v odvolacím řízení.

[6] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

## II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel v první řadě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Spatřoval ji v tom, že vlastní argumentace soudu je tvořena jedním odstavcem a ke sporné otázce zneužití práva se vztahuje pouze jeden argument. Krajský soud svůj názor na tuto otázku nijak nezduvodnil a neprovedl stěžovatelem navržené důkazy.

[8] V druhé řadě rozporoval zákonnost rozsudku. Uvedl, že nezpochybňoval možnost učinit podání na poště v zahraničí, nicméně v projednávané věci dospěl k závěru, že se jednalo o cílenou procesní obstrukci, která jakožto zdánlivý výkon práva nepožívá právní ochrany. Okolnosti, které ho k tomuto názoru vedly, byly, že zmocněnec se v předmětné době prokazatelně nacházel na území České republiky, komunikoval se správními orgány, disponoval elektronickým podpisem a shodný postup využil v dalších správních řízeních.

[9] Pokračoval tím, že zákaz zneužití práva skutečně představuje výjimku z pravidla, nicméně právě o takovou výjimku se dle jeho názoru jednalo. Postup zmocněnce byl nelogický, shodně použitý i v jiných správních řízeních a jednalo se o účelové jednání, jehož záměrem bylo ztížit postup správního orgánu v řízení.

[10] Dále se vyjádřil k názoru krajského soudu, že prodleva necelého měsíce není nepřiměřená a o obstrukční jednání tedy nejde. Stěžovatel zdůraznil, že konkrétní délka průtahů v řízení není tím nejpodstatnějším argumentem. Stěžejní naopak je, zda jednání účastníka bylo záměrné a směřovalo ke ztížení postupu v řízení, což bylo v projednávané věci prokázáno a odůvodněno. Dodal, že ani samotná délka prodlevy není přiměřená, jelikož představuje jednu dvanáctinu doby (jednoho roku), během které musí dojít k projednání přestupku. Nadto zmocněnec žalobce podal

pokračování

blanketní odvolání, musela by tedy následovat výzva k jeho doplnění, vyčkání lhůty pro doplnění atd.

[11] Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] V doplnění kasační stížnosti poukázal na to, že u krajského soudu byla vedena celkem čtyři řízení, v nichž řešil shodnou právní otázku. Ve třech případech krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v jednom případě žalobu zamítl. Stěžovatel však na rozdíl od krajského soudu neshledal, že by odlišnost skutkových okolností v těchto věcech odůvodňovala rozdílné právní posouzení. Dle jeho názoru měly být všechny žaloby zamítnuty. Poukázal také na skutečnost, že žalobci byli ve všech případech zastoupeni týměž advokátem, Mgr. Jaroslavem Topolem. K vyjádření přiložil kopii rozsudku, kterým krajský soud jednu ze žalob zamítl.

[13] Žalobce se ke kasační stížnosti ani jejímu doplnění nevyjádřil.

### III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná zaměstnankyně, která má v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Jedná se ostatně o natolik závažnou vadu, že ji musí zkoumat i z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Teprve pokud by rozsudek byl přezkoumatelný, mohl by se soud zabývat námitkou směřující do právního posouzení věci samé, neboť zákonnost rozhodnutí lze zpravidla hodnotit pouze v takovém případě.

[17] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud se dostatečně nevyřadil s argumentací o zneužití práva, která byla v projednávané věci stěžejní, a neprovedl související důkazy. Tvrdil tedy, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] Nejvyšší správní soud však rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud k otázce zneužití práva uvedl, že zákon nevylučuje podání poštovní zásilky v zahraničí a postup zmocněnce žalobce v jiných věcech nepovažoval za rozhodný. Byť je toto odůvodnění poměrně stručné, je z něho jednoznačně patrné, jakými úvahami se krajský soud řídil a co bylo rozhodovacím důvodem napadeného rozsudku. Je také zřejmé, proč neprovedl navržené důkazy; uvedenou otázku nepovažoval za relevantní. O přezkoumatelnosti úvah krajského soudu ostatně svědčí i to, že stěžovatel se závěry napadeného rozsudku bez obtíží polemizuje a vznáší proti němu dostatečně konkretizované kasační námitky.

[19] Poté Nejvyšší správní soud přistoupil k tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. K této námitce předně uvádí, že se obdobnou věcí již zabýval, a to v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 – 30, a v rozsudku ze dne 11. 5. 2015, č. j. 2 As 47/2015 – 30 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Za situace, kdy se skutkový i právní stav věci podstatně neliší a argumenty stěžovatele (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) jsou identické, Nejvyšší správní soud nemá důvodu revidovat právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích, na které odkazuje.

[20] Zneužití práva, resp. zásada zákazu zneužití práva, není v českém právním řádu výslovně zakotvena zákonem. Aplikací tohoto institutu ve správním řízení se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS, kde zdůraznil, že *zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz: Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.* V tomto rozsudku rovněž konstatoval, že institut zákazu zneužití subjektivních práv představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato, ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, odpovídá dikci právního předpisu, avšak je zároveň pocíťováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí společností újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití. Zákaz zneužití práva však musí být chápán jako výjimka z pravidla.

[21] Zneužití práva v přestupkovém řízení posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 – 81, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS, v němž se zabýval otázkou, zda volba zástupce z Kuvajtu pro řízení o přestupku může představovat zneužití práva na zastoupení. Dospěl při tom k závěru, že *jednání směřující ke zneužití práva musí být dostatečně prokázáno. V takovém případě pak rozhodující subjekt nemusí poskytnout právnímu jednání účastníka řízení ochranu - nepřizná mu účinky. Vždy však bude nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu.* V usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vudcích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se - zcela logicky - nejvíce střetává.*

[22] V této souvislosti je třeba zdůraznit, že zákon v případě projednání přestupku stanoví nepřekročitelný časový limit směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat [viz § 20 odst. 1, věta před středníkem, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“)]. Přestože tato objektivní lhůta směřuje především vůči státu jako ochrana

pokračování

obviněného, váže nejen stát samotný, ale vztahuje se svým způsobem i na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývá takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (srovnej § 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu) vyplývající z ústavního pořádku. Sem spadají např. jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale i takové, které - ačkoli takové znaky postrádají - sledují již mimoprocesní cíle (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 70/2008 – 74). Lze tedy shrnout, že institut zneužití práva je možné použít pouze ve zcela výjimečných situacích a jednání ke zneužití práva směřující musí být v konkrétním případě dostatečně prokázáno. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda se v nyní posuzovaném případě jedná o onu výjimečnou situaci, na kterou lze aplikovat zákaz zneužití práva, a zda stěžovatel dostatečným způsobem toto jednání prokázal.

[23] S krajským soudem se lze ztotožnit v tom, že samotné podání listovní zásilky na poště v zahraničí nepředstavuje bez dalšího zneužití práva. Taková situace může zcela běžně nastat a zákon s ní ostatně počítá [srovnej § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu]. Krajský soud však dospěl k nesprávnému závěru, že v nyní posuzované věci nebylo namístež zohlednit postup zmocněnce žalobce Ing. J. v jiných řízeních. Právě širší kontext jednání zmocněnce žalobce totiž může prokázat případné obstrukční či zneužívající jednání a odlišit tak náhodné podání písemnosti k poštovní přepravě v cizině od cílené procesní strategie. Stěžovatel proto v napadeném rozhodnutí správně poukazyval na shodné procesní postupy téhož zmocněnce v různých správních řízeních, které dle jeho názoru prokazují, že se zmocněnec žalobce dopustil i v tomto případě obstrukčního jednání, jemuž nenáleží právní ochrana. Zohlednění procesní aktivity zmocněnce i v jiných správních řízeních je rovněž nezbytné pro posouzení věrohodnosti žalobních tvrzení žalobce.

[24] Dle Nejvyššího správního soudu je tedy při posouzení této věci třeba vzít v potaz, že podání potvrzení odvolání na poště v Libanonu učinil zmocněnec žalobce prostřednictvím třetí osoby (jak tvrdí v žalobě) ve více případech. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že kromě nyní posuzovaného případu proběhla před stěžovatelem přinejmenším další dvě přestupková řízení, ve kterých Ing. J. vystupoval jako zmocněnec obviněného z přestupku (jeho postup v těchto řízeních byl předmětem citovaných rozsudků ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 – 30, a ze dne 11. 5. 2015, č. j. 2 As 47/2015 – 30). Ing. J. vystupoval jako zmocněnec i v přestupkovém řízení vedeném před Krajským úřadem kraje Vysočina, v němž taktéž došlo k obdobnému postupu při podání odvolání (věc byla vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 137/2014 a byla skončena odmítnutím kasační stížnosti žalobce pro neodstranění jejích vad). Společným rysem zmíněných případů je, že vždy byla odvolání podána v poslední den patnáctidenní lhůty (§ 83 odst. 1 správního řádu) prostým e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu. Ing. J. nato svá podání potvrdil e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem (kromě věci projednané pod sp. zn. 1 As 16/2015, kde jej potvrdil prostým emailovým podáním bez uznávaného elektronického podpisu), ovšem vždy se tak stalo po uplynutí pětidenní lhůty ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu; je tedy zjevné, že Ing. J. uznávaným elektronickým podpisem disponoval. Elektronická podání byla následně ve všech případech doplněna písemným originálem podaným k poštovní přepravě v Libanonu v listopadu roku 2013 tak, aby byla splněna zákonná pětidenní lhůta. V nyní posuzovaném případě byla zásilka podána na poštu v Libanonu dne 10. 11. 2013, ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 16/2015 dne 4. 11. 2013 a ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 47/2015 dne 6. 11. 2013.

[25] Vzhledem k výše uvedenému shledává Nejvyšší správní soud v postupu Ing. J. jako zmocněnce různých obviněných z přestupku několik okolností, které nasvědčují tomu,

že jeho jednání bylo ve skutečnosti účelové a úmyslně obstrukční. Za prvé nepovažuje za logické, že Ing. J. doručoval svá podání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, i když by pro něj bylo mnohem úspornější a snadnější činit úkony vůči správnímu orgánu prostřednictvím veřejné datové sítě za použití uznávaného elektronického podpisu, jímž zjevně disponoval. Naopak již jeho samotná praxe, kdy nejprve zaslal správnímu orgánu blanketní podání e-mailem, jež následně potvrzuje písemným podáním na poště (a nikoliv jednodušeji e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem), se jeví jako zbytečně zdlouhavá.

[26] Tvrzení žalobce o důvodech odeslání zásilky z Libanonu vyznívají nepravděpodobně. V žalobě tvrdil, že jeho zástupce měl již dne 8. 11. 2013 dovolenou, proto požádal svého kolegu, aby odvolání podal na poště. Kolega však dopis zapomněl podat a mezitím odletěl do Libanonu, kam mířil za svou rodinou. Toto tvrzení je v rozporu s tím, že jako odesílatel předmětné zásilky je na obálce uveden přímo Ing. J. s adresou: x. Dále je rozporné s vysvětlením postupu Ing. J. jako zmocněnce v jiných věcech. Ve věci projednané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 16/2015 byl jeho postup vysvětlován tím, že vzhledem k zastupování velkého počtu účastníků po celé republice nestíhá docházet na poštu, a proto využívá pomoci asistenta, který má na starosti odesílání pošty. Tento asistent ovšem „dávku“ pošty zapomněl odeslat před svým odjezdem na dovolenou, a proto zásilky podal až na poště v Libanonu. Ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 47/2015 Ing. J. nejprve ve správním řízení uvedl, že mu nefungoval elektronický podpis, tak požádal kolegu, aby donesl dopis na poštu, ale ten to zřejmě nestihl před svým odletem na dovolenou. Poté byl však postup vysvětlován tím, že žalobce v uvedené věci požádal svého kolegu o odeslání několika dopisů, přičemž tento kolega s dopisy nestihl dojít na poštu před svým odletem do Libanonu, kam mířil za svou rodinou, která přišla ve válce v Sýrii o domov.

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že vysvětlení postupu Ing. J. jsou rozporuplná v tom, kdo do Libanonu odjel a proč. I pokud by Nejvyšší správní soud takové vysvětlení akceptoval, asistent (kolega) Ing. J. by za běžných okolností buď nechal poštu k vyřízení někomu jinému v České republice (i vzhledem k jejímu předpokládanému objemu, neboť jak uvedl žalobce ve věci projednané pod sp. zn. 1 As 16/2015, jednalo se o celou „dávku“), anebo by zásilky odeslal již z letiště, ze kterého odlétal. I kdyby však skutečně asistent Ing. J. omylem přivezl zásilky s sebou na dovolenou (návštěvu rodiny), lze předpokládat, že by je odeslal všechny v jeden okamžik a vyřídil tak všechny zásilky společně. Skutečnost, že písemnosti byly odesílány v různé dny, naopak svědčí o tom, že byly předem připraveny tak, aby byly postupně podávány zpravidla ke konci pětidenních lhůt pro potvrzení odvolání zasláných správnímu orgánu prostým e-mailem.

[28] Dále je třeba poukázat na to, že odesílatel jednotlivých potvrzení (tj. pravděpodobně asistent, resp. kolega Ing. J.) se nacházel v Libanonu nejpozději od 4. 11. 2013, kdy podal na tamní poštu písemné potvrzení odvolání ve věci projednané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 16/2015. Zásilku týkající se nyní projednávané věci však podal na libanonské poště dne 10. 11. 2013 a měl jím potvrdit podání učiněné prostým e-mailem dne 8. 11. 2013, tedy učiněné až v době, kdy se kolega Ing. J. již musel nacházet na území Libanonu. Ing. J. by tedy v takovém případě musel předat svému kolegovi písemnou zásilku k potvrzení odvolání dříve, než sám zaslal toto odvolání prostým e-mailem správnímu orgánu.

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shrnuje, že postup žalobce nevedl k realizaci jeho práva na spravedlivý proces, nýbrž k úmyslnému protahování řízení a oddalování konečného rozhodnutí ve věci. Byť procesní postup zmocněnce žalobce ve správním řízení nevedl ke konkrétnímu užítku či výhodě pro žalobce (neboť nedošlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku), i tak se jednalo o procesní obstrukce, jež znemožnily zákonem předvídaný plynulý postup stěžovatele v řízení. Stěžovateli se podařilo dostatečně prokázat, že jednání zmocněnce stěžovatele směřuje ke zneužití práva, a to právě poukázáním

pokračování

na shodnou procesní taktiku zmocněnce žalobce v jiných řízeních, kterou krajský soud chybně opomněl zohlednit. Správní orgány zde navíc nedisponovaly žádnými procesními prostředky, kterými by mohly na obstrukční jednání zmocněnce žalobce účinně reagovat. Postupu zmocněnce žalobce proto mohly čelit jedině tak, že mu nepřiznaly právní účinky a považovaly jej za zneužití práva. Na základě výše popsaných skutkových okolností lze tedy uzavřít, že postup zmocněnce žalobce ve správním řízení představoval výjimečnou situaci, na kterou je nutno nahlížet jako na zneužití práva, a stěžovatel proto postupoval správně, pokud takovému postupu nepřiznal právní účinky.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud zjistil naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[31] V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu